

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Cseszár Zsuzsanna ügyvéd által képviselt **felperesnek** Dr. Sági Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen volt házastársak közti megtérítési igény iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2009. július 1. napján kelt, 4.P.20.418/2007/66. számú ítéletével szemben az alperes részéről 67. és 72. sorszám alatt bejelentett fellebbezés és a felperes részéről Pf. 3. sorszám alatti csatlakozó fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 90.000.- (kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 77.600.- (Hetvenhétezer-hatszáz) forint feljegyzett csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A megyei bíróság a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés elbírálása szempontjából releváns, megismételt eljárása során meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy volt házastársak közti megtérítési igény címén fizessen meg a felperesnek 7.280.000.- forintot, továbbá ezen összeg után 2001. december 19. napjától a kifizetés napjáig a törvényes mértékű kamatot, valamint 82.792.- forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A határozat indokolásában megállapította, hogy az 1997. szeptemberében elkezdett **helység 1-i** családi ház bekerülési költsége 12.581.000.- forint, míg annak az életközösség megszakadásakor forgalmi értéke 16.000.000.- forint volt.

A felperes által érvényesített különvagyoni igényből összesen 4.737.440.- forintot fogadott el, ezen belül bizonyítottanak ítélte a felperes különvagyonához tartozott **helység 1-i ...** hrsz. alatti ingatlan értékesítéséből befolyt, és ebből az építkezésre fordított 3.200.000.- forintot, a felperes különvagyoni valutájából 60.000.- forint szintén építkezésre fordítását, valamint az építkezésen dolgozó iparosok és segéd munkások munkadíjának kifizetését 1.477.440.- forint összeg erejéig.

Ne fogadta el többek között felperesi különvagyonként a felperes szüleinek lakásából származó 3 millió forint építkezésre történő felhasználását. A megyei bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes szüleinek tanúvallomása a felperes előadásánál nagyobb súllyal nem értékelhető, az adásvételi szerződés pedig csak a vételár összegét bizonyítja. A felperes

állítását teszi kétségesse az is, hogy a 2003. április 9-i tárgyalási jegyzőkönyvben a felperes még azt adta elő, hogy „a szüleimtől kaptam 1997. októberében 3 millió forintot, ennek kb. fele lett lakásra fordítva.” Nem fogadta el továbbá a bíróság azt sem, hogy a felperes a házasságkötés előtt 266.648.- forint értékben téglát vásárolt, melyet a családi házba építettek be. Ezt a tételt kétségesse teszi egyrészt, hogy csak a per késői szakaszában állította be a felperes, másrészt ezt cáfolja **"A"** 2008. április 16-án tett tanúvallomása.

Az alperesi oldalon különvagyongként elfogadta a megyei bíróság az ajándékozási szerződésből eredő 4.500.000.- forintot, és annak építkezésre fordítását, a felperes által is elismert 800.000.- forintot (nyílászárók), 300.000.- forint összegű nagyszülői ajándékot, valamint a 256.096.- forint összegű anyagvásárlás ellenértékét. Az utóbbi három tétellel összefüggésben a bíróság rámutatott arra, hogy azokat a felperes az elsőfokú eljárás során szinte végig elismerte, és csak a per kései szakaszában állított fel ezzel kapcsolatban feltételt, melyet azonban a korábbi határozott elfogadásra figyelemmel a megyei bíróság nem fogadott el.

Ugyanakkor alperesi különvagyongként nem fogadta el a megyei bíróság a **"B"** részéről juttatott 1.500.000.- forintot, ugyanis álláspontja szerint a 2000. június 11. napján kelt teljes bizonyító erejű magánokirat sem az ajándékozás tényét, sem az összeg építkezésre felhasználását nem bizonyítja. Az okirat ugyanis jóval a beköltözés után kelt, és az csak ajándékozás szándékát fejezi ki. Nem ítélte bizonyítottnak a szülők részéről az alperesnek ajándékozás címén juttatott további 6.500.000.- forint különvagyoni jellegét sem. A notesz lap ugyanis „C”-nek adtam” bizonyos összegeket bejegyzést tartalmaz, mely összesen valóban 6.500.000.- forint, de ez még aláírást sem tartalmaz.

Megállapította végül a megyei bíróság, hogy a különvagyonokon felüli részt a vélelem miatt közös vagyonnak kell tekinteni, a közös vagyoni hozzájárulásnak tekintendő összeg 1.987.464.- forint, ennek fele illeti a felperest (993.732.- forint). A felperesi különvagyong és a felperest illető közös vagyoni rész összege 5.731.172.- forint, mely a bekerülési költség 45,5 %-a. A felépítmény forgalmi értéke 16 millió forint volt az adásvétel időpontjában, ennek 45,5 %-a, 7.280.000.- forint jár a felperesnek. Tehát a felperes keresetét a megyei bíróság ezen összeg erejéig ítélte megalapozottnak.

Az ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperest terhelő marasztalási összeg 1.560.991.- forintra történő leszállítását kérte. Sérelmezte egyrészt a felperesi különvagyoni lakás eladásából származó 3.200.000.- forint építkezésen történt felhasználásának elfogadását. Álláspontja szerint a felperes és az édesapja a per során ellentétes nyilatkozatot tettek, hiszen a felperes édesapja szerint ebből az összegből részvényt vásárolt, míg a felperes állítása szerint az építkezésre lett fordítva. Eltúlzottnak ítélte a munkások díjának ellenértékeként a **"D"** szakértői véleményében megállapított 960 forint/óra díjat. Hivatkozott ezzel kapcsolatban a KSH adatai szerinti, 1997. évi (17.000.- forint), valamint 1998. évi (19.500.- forint) minimálbérre. Erre tekintettel álláspontja szerint a szakvélemény kiegészítése útján meg kellett volna az elsőfokú bíróságnak kísérelnie a magas óradíjak indokát tisztázni. Mindezek alapján pedig a megyei bíróság a felperes különvagyoni hozzájárulásaként legfeljebb 233.907.- forintot értékelhetett volna.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - a fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a munkadíj elszámolás megváltoztatását semmi sem indokolja, álláspontja szerint még az építkezés évében sem vállalt volna senki sem munkát 110 forint/óra díjért.

Az ítélettel szemben a felperes csatlakozó fellebbezést jelentett be, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes részére fizetendő összeg 9.867.200.- forintra történő felemelését, míg másodlagosan a felperes részére fizetendő összeg 8.480.000.- forintra történő felemelését kérte. Indokolásul arra hivatkozott, hogy ellentmondásosnak és vitathatónak ítélte meg, hogy a bíróság az alperes javára egyes tételeket elfogadott, míg másokat a felperes javára mellőzött az elszámolás során. Az elsődleges kérelme vonatkozásában kérte a szülői lakáseladásból származó 3.000.000.- forintos juttatás felperesi különvagyonként történő elismerését. Ugyanakkor mellőzni kérte az alperes javára elismert nyílászáró vásárlást 800.000.- forint értékben, valamint a házasságkötés előtt vásárolt anyagok elfogadását 256.000.- forint összegben. Mindezt azzal indokolta, hogy amennyiben a bíróság az alperes javára elismer 4.500.000.- forint különvagyoni pénzt, úgy irreális, hogy ezen kívül további különvagyoni vásárlást is elszámoljon a házasságkötés előtti időből. Mindezek alapján elsődleges kérelme esetében a felperes különvagyoni beruházása a bekerülési költség 61,67 %-át, az alperesé pedig a 38,33 %-át teszi ki, ezért a felperesnek 9.867.200.- forint jár.

Másodlagos kérelme esetében az alperes javára elfogadta - egyet nem értése mellett - a 4.500.000.- forint különvagyoni tétel elismerését, azonban kérte a felperes oldalán elszámolni a 3.000.000.- forint szülői lakáseladásból származó juttatás, valamint 266.648.- forint különvagyoni számla javára történő elszámolását. Ezek alapján az alperes különvagyoni beruházása a bekerülési költség 47 %-át, míg a felperes különvagyoni beruházása az 53 %-át teszi ki, így a felperesnek 8.480.000.- forint jár.

Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezése tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján csak a fellebbezési - csatlakozó fellebbezési - kérelem - és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el, és mind a fellebbezést, mind pedig a csatlakozó fellebbezést az alábbi indokok alapján megalapozatlannak találta.

A megyei bíróság az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatásoknak megfelelően folytatta le a megismételt eljárást, amely során a beszerzett bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és abból helyes következtetéssel helytálló döntést hozott.

Kiemeli az ítéltábla, hogy a megyei bíróság megfelelően alkalmazta a házastársi vagyonközösség megszüntetése, azon belül is a bizonyítási teher körében kialakult bírói gyakorlatot, miszerint a házastársi életközösséggel keletkező közös vagyoni vélelemmel szemben az ellenbizonyítás a külön vagyoni jelleget állító felet terheli.

Az alperes fellebbezésében felhozott érvekre figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

A megismételt eljárás során "D" szakértő nyilatkozatával (P.20.418/2007/7. szám) kétséget kizáróan igazolást nyert, hogy a P.21.473/2003/40. számú szakértői véleményben az építkezésen dolgozó munkások munkadíja - melyben a szakértő nem csak a segédmunkások, hanem szakmunkások díját is értékelte - 1200 forint/óraként került meghatározásra. Ehhez képest az alperes a munkadíj szakértő általi elszámolását

kizárólag a 22. és 28. számú előkészítő iratában kifogásolta. Mindkét beadványában előadottak tartalmilag megegyeznek, elismerte a munkaórák számát (1539 óra), az óradíjat ugyanakkor kifogásolta, azt eltúlzottnak ítélte. Az általa eltúlzottnak ítélt mérték ellenére azonban az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában a munkadíjjal kapcsolatban további kifogást, illetve bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az alperes szakértői bizonyításra irányuló indítványt még a tárgyalás berekesztését megelőző, megyei bíróság általi szabályszerű felhívás ellenére sem tett, hiszen úgy nyilatkozott, hogy „nincs további bizonyítási indítványa”.

A Pp. 235. § (1) bekezdésének II. és III. fordulata szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az első fokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

Mivel a jelen eljárásban a bíróságnak hivatalbóli bizonyítási kötelezettsége nincs, és ezt önmagában a vagyoni tétellel kapcsolatban kifejtett alperesi aggály sem indokolja, így a megyei bíróságot nem terheli mulasztás arra tekintettel, hogy nem szerzett be újabb szakértői véleményt, vagy a már meglévőt nem egészítette ki. Az elsőfokú eljárásban felhívásra az alperes pedig egyértelműen akként nyilatkozott, hogy további bizonyítási indítványa nincs, ezért a fellebbezésében előadottak befogadására a polgári eljárásjog fentebb hivatkozott rendelkezéseire tekintettel nincs mód.

A megyei bíróság okszerűen mérlegelte a felperesi oldalon feltüntetett 3.200.000.- forinttal kapcsolatban rendelkezésre álló bizonyítékokat, és helytállóan állapította meg annak felperesi különvagyoni jellegét, és az építkezésre fordítását.

A felperes a 6.P.21.473/2003/12. számú jegyzőkönyv 3. oldalon akként nyilatkozott, hogy a lakása eladásából megmaradt 3.200.000.- forintot a perbeli ingatlan felépítésére fordította. Ehhez képest "E", a felperes édesapja a 6.P.21.473/2003/17. számú jegyzőkönyv 7. oldalának 5. bekezdésében előadta, hogy a „fiam a legénykori lakását akkor adta el, amikor elfogyott a pénze. A befolyt összeg egy része részvényre ment, a többi részének nem tudom mi lett a sorsa, de valószínű az építkezésre fordította és a részvények hozamából is az építkezést finanszírozta." Ehhez képest azonban nyilatkozatát tovább pontosította ugyanezen jegyzőkönyv 10 oldalának második bekezdésében, és előadta, hogy „amikor a fiam eladta az ingatlanát, a befolyt összeget részvényekbe fektette, majd pedig az építkezésre fordította." Így a lakáseladásból származó 3.200.000.- forinttal kapcsolatban kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy a lakáseladást követően az így rendelkezésre álló és befektetett összeget a felperes a szükséghez képesti ütemezésben az építkezésbe ruházta be.

Az ítéltábla nem osztotta a felperes csatlakozó fellebbezési érvelését sem.

A felperest terhelte a bizonyítás a felperes szüleinek lakása eladásából származó 3.000.000.- forint építkezésre fordítása tekintetében, azonban ennek nem tudott eleget tenni. Helytállóan állapította meg a megyei bíróság, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok ítéleti bizonyossággal nem támasztják alá a hivatkozott összeg különvagyonként

építkezésre történő ráfordítását figyelemmel arra is, hogy magának a felperesnek a kapcsolódó nyilatkozatai sem egyöntetűek. Az elsőfokú bíróság helyes bizonyíték értékelésével szemben pedig a csatlakozó fellebbezés sem tartalmaz olyan előadást, mely annak megváltoztatására alapot adna.

A nyílászárók ellenértékeként 800.000.- forint, továbbá a betongerendák ellenértékeként alperes részéről történő kifizetését 256.000.- forint különvagyon terhére - felperes részéről sem vitatottan - a felperes az eljárás során elismerte. Elismerését hangsúlyozta a felperes a korábbi eljárás során született ítélettel szembeni fellebbezésében (P.21.473/2003/54. szám) is.

Mivel pedig feltétel nélkül fogadta el az eljárás során a hivatkozott tételek alperesi különvagyonként történő elszámolását, így a csatlakozó fellebbezésben előadott érvek utóbb annak vitássá tételére nem adnak alapot. Önmagában ugyanis az az előadás, hogy a 4.500.000.- forint alperesi különvagyonként történő bírósági elfogadása esetében az elismerő nyilatkozatot nem tette volna meg, mivel az úgy már irreálisan nagy alperesi különvagyonot eredményez, jogilag elfogadható érvnek nem minősül.

A 266.648.- forintos téglavásárlással összefüggésben a megyei bíróság szintén megalapozottan foglalt állást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal kapcsolatban. "A" 4.P.20.418/2007/31. szám alatti tanúvallomásában ugyanis egyértelmű nyilatkozatot tett a 266.648.- forint összegű számla tekintetében. Előadta, hogy „tudok arról, hogy ezt a téglát nem az építkezésre vitték.” Megalapozott volt a megyei bíróság azon következtetése, hogy a tanúvallomás a felperes által előadottakat kétségessé teszi, mivel a tanú az anyagvásárlásokról teljes körű, meggyőző nyilatkozatot tett. Ehhez képest pedig önmagában a vásárlásról kiállított számla annak felperesi finanszírozásának igazolására nem elegendő.

Nem értett egyet ugyanakkor az ítélet az elsőfokú ítélet azon érvelésével, hogy a tanúvallomás mellett a téglavásárlással kapcsolatos igény per késői szakaszában történő előadása is kétségessé teszi annak valóságtartalmát. Ez ugyanis a polgári eljárásjog szerinti mulasztás, és annak jogkövetkezményei hiányában önmagában a felperesi előadást, és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat nem teszi kétségessé.

A fentiek alapján az ítélet az ítélet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban mindkét fél peresztes lett, ezért köteles az alperes viselni az általa lerótt fellebbezési eljárási illetéket, a felperes pedig köteles megfizetni a feljegyzett csatlakozó fellebbezési illetéket.

Mivel a felperes csatlakozó fellebbezése az alperes fellebbezéséhez képest csak kisebb részben vezetett peresztesességre, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkötségének arányos részét megfizetni. Az ítélet az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) és (5) - (6) bekezdései alapján állapította meg.

Győr, 2010. július 14. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.

Dr. Vass Mária sk.

Dr. Lezsák József sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró